

ΕΤΟΣ Γ'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 79.

Εν Ἀθήναις, τῇ 1. Ἰανουαρίου 1868.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Βιογραφία. Μίλτων. — Διήγημα. Κλαύδιος δ Ἀκηδής. — Περὶ φιλίας. — Βιβλιοκρισία. — Τὸ ἄνθος τῆς Ἀλόης (Συνέχεια τοῦ Φρουρίου τοῦ Καρ-
ρόου). — Ποίησις. — Διάφορα. — Δίνιγμα.

Ο ΜΙΛΤΩΝ

ΥΠΟ ΒΙΒΛΕΜΑΙΝ.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 78).

Εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ Μίλτων τοῦ ὁποίου ἡ φαντασία ἦτο τεθραυμένη δι' ἀπεράν-
του ἀναγνώσεως ἐρρίψεν εἰς τὸ ποίημά
του πληθὺν μιμήσεων καὶ ἀναμνήσεων.
Ὅπως δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὸν
Ὀμηρον γνῶσιν ἐκπληκτικὴν ὄλων τῶν
φυσικῶν ἀντικειμένων, ὁ Μίλτων κατεῖ-
χεν εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν τὴν ἐπιστή-
μην τῶν βιβλίων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀντλεῖ
ἐνίοτε ἀμέτρως καὶ ἀφιλοκάλως. Δὲν
παύει ὁμως ἕνεκα τούτου νὰ ᾖ νους
δημιουργικός. Αἱ ἰδέαι τοῦ ἀνθρώπου εἶ-
ναι τόσοι ὀλίγον ποικίλαι, ὥστε σχεδὸν
πάντοτε ἡ πρωτοτυπία εἶναι μόνον καὶ
μόνον ἡ ἐπιτυχιστάτη ἔκφρασις καὶ ἡ
ζωηροτάτη συναίσθησις τῶν πραγμάτων
ἃσα διανοήθησαν ἢ συνησθάνθησαν οἱ ἄλ-
λοι ἄνθρωποι. Προσέτι δὲ, ἃς μὴ ἀπα-

τώμεθα, αἱ πρῶται γνώσεις περὶ τῆς
παρὰ τοῦ Μίλτωνος ἐκλεχθείσης ὑποθέ-
σεως ἦσαν εἰς τὴν ἐποχὴν του ἐκ τῶν
οἰκειότερων εἰς ὅλα τὰ πνεύματα. Ἡ θρη-
σκευτικὴ καὶ πολιτικὴ Καθροδοξία τὰς
εἶχε καταστήσει διηνεκές ἀντικείμενον
ἀναγωγῶν τοῦ νοός. Οἱ Λατῖνοι ποιηταὶ
οἵτινες ἐξησκούντο εἰς τὰ σχολεῖα καὶ
εἰς τὰ μοναστήρια, ἐπραγματεύοντο κατὰ
προτίμησιν τὴν ἱερὰν ταύτην ὑπόθεσιν.
Ἄν ὁ Γρότιος καὶ ὁ Τόξμανος ἐθίξαν ἀ-
δεξίως, πρὸ τοῦ Μίλτωνος, μέρη τινὰ τοῦ
θέματός του, τὸ θέμα τοῦτο δὲν παύει
δι' αὐτὸ νὰ ᾖ ἡ ἀποκλειστικὴ κατὰ-
κτησις τοῦ μεγάλου ποιητοῦ ὅστις τὸ
ἐκυρίευσεν καὶ τὸ ἐχώνευσεν ὀλοκλήρον.
Καὶ ὅσον, πρὸ αὐτοῦ, ἦτο δημῶδες καὶ
τετριμμένον, τόσοι κατέστη, ὑπὸ τὴν κά-
λαμόν του, ὑψηλὸν καὶ καταφανές.

Οὕτω θεωρούμενον τὸ θέμα τοῦτο θὰ
φανῆ τὸ μεγαλειότερον ἐξ ὅσων ἡ φαν-
τασία ἐξέλεξε ποτέ· ὁ πρῶτος αὐτοῦ χα-
ρακτὴρ εἶναι ὅτι ἐμπερικλείει τὸ ἐνδιαφέ-
ρον ὅχι μιᾶς οἰκογενείας ἢ ἐνὸς λαοῦ, ἀλλ'
ἐκ τῆς ἀνθρωπότητος ὀλοκλήρου· τοιοῦ-

πουσι πλέον ἢ πρὸς τὴν Οὐρανίαν προσειυχή διὰ νὰ εὐδοκήσῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μονήρη κατοικίαν του καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ τ' ἄσματά του κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός· τὸ τόσον ποιητικὸν τεμάχιον ὅπου παριστᾷ ἑαυτὸν, *πεσόντα εἰς ποτηρὰς ἡμέρας, μεταξὺ κακολόγων γλωσσῶν, περιστοιχισμένον ἀπὸ κινδύνους καὶ ἀπὸ σκότη, μόνον καὶ φοβούμενον τὴν τύχην τοῦ Ὁρφέου*· ὅλαι αἱ παρεκβάσεις αὗται ἀποτελοῦσι μίαν τῶν μεγαλειτέρων καλλωνῶν τοῦ ἀπολεσθέντος Παραδείσου καὶ μίαν ἐξ ἐκείνων αἵτινες φέρουσι πλησιέστερον τῆς ἡμετέρας φύσεως τὸ ποίημα τοῦτο τὸ πολὺ συνεχῶς ἰδανικόν. Ὅχι ὅτι πλάττων τὰ ὑπερφυσικά πρόσωπα, ὁ Μίλων δὲν ἐδείξεν ἐξοχὸν βᾶθος μεγαλονοίας καὶ πρὸ πάντων ὅτι δὲν ἔδωκεν εἰς τοὺς λόγους των θαυμαστὴν εὐγλωττίαν καὶ σχετικὴν τινα πιθανότητα ὁποῖαν ἡ φαντασία δύναται νὰ τὴν συλλάβῃ. Ὁ Σατανᾶς εἶναι ἐν ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ποιητικῆς εὐρίσεως. Ἡ ἐξέγερσις ἐκείνη τῆς κεραυνωθείσης ἀλαζονίας, ἡ ἀπελπισία ἡ ἀνεπίδεκτος μεταμελεία, ὁ ἔρωσ πρὸς τὸ κακὸν υἱοθετούμενος ὡς παραμυθία καὶ ὡς ἐκδίκησις, τέλος ἡ ὑπόκρισις, ὑπέρτατον χαρακτηριστικὸν ψυχῆς καταχθονίας, ἀποτελοῦσιν εἰκόνα ὑπερφυῆ διὰ τὸ φρικαλέον καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτῆς.

Ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν μᾶς ἐνδιαφέρωσι τόσα ἄλλα ὄντα φανταστικά τῶν ὁποίων ὁ Μίλων ἔχοντο γράφει αὐτογνώμονας εἰκόνας, αἱ πλειότεραι τῶν εἰκόνων τούτων, ὡς τύπος πάθους ἢ κακίας τινός, εἶναι θαυμάσιαι ἀλληγορίαι, καὶ, ἐναντίον τῶν δύο τούτων στίχων τοῦ Βοαλῶ, οἵτινες τόσον καλῶς ἐφαρμόζονται εἰς τὸν Μίλωνα

Καὶ ἡ εἰρήνη εἰκὼν διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς,
Ὁ δαίμων νὰ ὠρύεται βλέπων τοὺς οὐρανοὺς!

πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἰς τοὺς καταχθονίους ἐκείνους λόγους ἡ ποιητικὴ ἔκφρασις ὑψοῦται εἰς βαθμὸν δυνάμειος καὶ δραστηριότητος τὸν ὁποῖον καμμία ἴσως γλώσσα δὲν ἔφθασε. Διάσημὸς τις συγγραφεὺς μίμνηται τὸν Μίλωνα ὅτι δὲν συνεπλήρωσε τὴν εἰκόνα τοῦ ἔδου ἐμβάλλον τὴν διχόνοιαν καὶ τὴν πόλεμον μεταξὺ τῶν στασιωδῶν ἀγγέλων ὅπως ἐπράξεν ὁ Κλόφτοκ ἐν ὠραίῳ τινὶ πλά-

σματι τῆς Μεσσιᾶδος του. Ἄλλ' ἐν τῇ σχεδίῳ τοῦ Ἀγγλικοῦ ποιήματος τίποτε φοβερώτερον παρὰ τὴν ὁμορφούνην αὐτῆν τῶν κακούργων, ἧτις ἐπαυξάνει τὴν φρίκην τῶν τόπων ὅπου κατοικοῦσιν. Ὁ Μίλων εἶχεν ἴδει ἐκ τοῦ σύνεγγυς τοὺς ἰσπεδωτάς ἐκείνους οἵτινες κατεπλημμύρισαν τὴν Ἀγγλίαν ἀπὸ αἵμα. Εἶχεν ἴδει τὰς ψυχὰς ἐκείνας τὰς ἰσχυρογνώμονας, τὰς μετὰ θρησκομανίας αἰμοχαρεῖς, τὰς στενωτάτα συνδεδεμένας διὰ τοῦ μίσους· τὰς εἶχεν ἴδει καὶ ἡ εἰκὼν των ἐμεινεν ἐγκεχαραγμένη εἰς τὸν νοῦν του καὶ ἀνενακλάτο ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ εἰς τὰς περιγραφὰς του, καὶ ἀνεμίγνυε μεθ' ὄλων τῶν τρομακτικῶν καὶ φρικαλέων ἀπεικονίσεων τὴν ὁμόθυμον μανίαν καὶ τὴν ἀναλλοίωτον ἀλληλεγγυότητα τῶν συμμοριτῶν.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΚΛΑΥΔΙΟΣ Ο ΑΚΗΛΗΣ.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 78.)

ΛΕΥΚΙΕ

Εἶσαι ἐγώϊσθης καὶ μοχθηρὸς· χαῖρε.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ.

ΦΑΥΣΤΙΝΑ.

Ῥώμη.

Εἶμαι δύσθυμος καὶ τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐπιθυμῶ νὰ μείνω μόνος. Ὑπάρχουσι στιγμαὶ πένθους, ἃς ὁ ἔρωσ δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ διασκεδάσῃ, γεννῶσι πολλάκις ἐν τῇ ψυχῇ κενὸν τὸ ὁποῖον οὐδὲν αἰσθημα δύναται νὰ πληρώσῃ. Ἀνάβαλε λοιπὸν δι' αὐριον τὴν ἐπίσκεψίν σου. Θὰ ἔχω οἶνον ἄφθονον τῆς Βαίαιος ὀσμῆς καὶ διεγείροντα τὴν μέθη, ὡς τὰ φιλήματά σου. Εἶναι παλαιὸς ὁ οἶνος· ἀλλ' ἡ παρομοίωσις ἔπαυσε, Φαυστίνα, ὥστε μὴ θυμώσης. Ὅπως δὴ ποτε ἡ μέθη τοῦ οἴνου καὶ ἡ μέθη τῆς καρδίας εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό. Εἰς ἀμφοτέ-

ΜΑΡΚΕ ΑΥΡΗΛΙΕ.

Ῥώμη.

ρὸς ὑπάρχει ἔκστασις, πυρετός, πλάνη καὶ ἀπογοήτευσις μετὰ τὴν μέθη. Ἄλλ' ἐν τῇ μέθῃ τοῦ οἴνου βλέπομεν καὶ ἀλήθειαν βλέποντες τὴν γυναῖκα περιστρεφόμενῃ ἀδιαλείπτως.

Σήμερον τὴν πρωΐαν μ' ἐπεσκέφθη ὁ αὐτοκράτωρ. Τί μὲ ἤθελε δὲν γνωρίζω· διότι βεβαίως ἦτο ἀστείμως ἡ πρότασις αὐτοῦ νὰ γίνω αὐλικός. Εἶναι ἀγαθὸς αὐτοκράτωρ, εἶναι εὐγενὴς καὶ γενναίωφρων καρδία, τὸ γνωρίζω κάλλιστα. Ἀλλὰ τί σημαίνει ἂν ἡ ἄλυστος ἧτις μᾶς δεσμεύει εἶναι χρυσῆ. Εἶμαι ὀλίγον δημοκρατικὸς, Φαυστίνα, καὶ σὺ ἐπίσης, καίτοι αὐτοκράτειρα, τοῦλάχιστον εἰς τὸν ἔρωτα· ἔπειτα δὲν εἶμαι κατάλληλος δι' αὐλικόν. Εἶναι ἐντελῶς διάφορος ἡ μάζα ἐξ ἧς πλάττονται οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι, οἵτινες κολακεύουσι καὶ ἔρπουσιν ἐξ ἐπαγγέλματος, οἵτινες μετέβαλλον τὴν δουλείαν εἰς ἐπιστήμην καὶ οἵτινες ἐξαρτῶσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν ζωὴν ἐκ τοῦ μειδιάματος τοῦ αὐτοκράτορος, πρόθυμοι καὶ εἰς εὐνούχους νὰ μεταβληθῶσιν, ἀρκεῖ νὰ ἦναι ἀρεστὸν τοῦτο εἰς τὸν Καίσαρα. Ἡ μάζα ἐξ ἧς ἐπλάσθη εἶναι ἀκαμπτος, καὶ ἐν ὅτῳ ἔχω δύο πόδας θὰ ἴσταμαι ὄρθιος· οἱ ὄρει· ἃς ἔρπωσι, δάκνοντες ἀκολούθως τοὺς πόδας περὶ τοὺς ὁποίους ἐστρέφοντο.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους πρὸς τί μὲ ἐπεσκέφθη ὁ αὐτοκράτωρ; διότι ἡ πρότασις ἦτο πρόφασις βεβαίως. Ἔρχεται τίποτε; ἐξέτασον. Μὲ ἐπωνόμασαν ἀκηλῆ· δι' αὐτὸ ἴσως ἠπατήθη ὁ Μάρκος. Ἄλλ' ἡ ἐμὴ ἀκηδεία εἶναι ἡ τοῦ κοιμωμένου λέοντος καὶ οὐχὶ ἡ τοῦ ἡρεμοῦντος σκώληκος. Οὐδεμίαν ἀρετὴν αὐλικῶν ἔχω. Οὔτε δουλόφρων εἶμαι, οὔτε κόλαξ, οὔτε προδότης, οὔτε ἄπιστος. Τὰ ῥάκη καὶ ἡ πορφύρα εἶναι ὅμοια ἐνώπιόν μου. Οὐδὲ εἶμαι ἱκανὸς νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἰδίαν ἀτομικότητα χάριν ἄλλου. Κάλλιον σμικρὸς καὶ σχεδὸν ἀφανὴς ἀστήρ ἐν τῷ οὐρανῷ, ἢ σελήνη, δορυφόρος τῆς γῆς περὶ αὐτὴν ἀδιαλείπτως στρεφόμενος καὶ συνεχόμενος δι' ἀδιοράτων δεσμῶν.

Ἐς αὐριον λοιπὸν, Φαυστίνα. Ἄς ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνης πιστὴ ἕως αὐριον. Εἶναι μακρὸν τὸ διάστημα εἰς καρδίαν θερμὴν ὡς ἡ ἰδική σου· τὸ γνωρίζω. Ἄλλ' ὑπόμεινον.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ.

Δὲν εἶναι ἀληθές, ὅχι, δὲν εἶναι ἀληθές· ὅτι ζῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὀφείλω νὰ ὑποστῶ καὶ τὰ βάρη αὐτῆς. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κοινωνικός, τὸ αἰσθάνομαι ἂν καὶ δὲν τὸ ἐννοῶ. Ἄλλὰ τοῦτο οὐδόλως ἀποδεικνύει καὶ τὸ τέλειον τῆς κοινωνίας· εἶναι ἀδύνατον τὸ ἐμπυτον εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπέθῃ πρὸς βᾶσανον αἰώνιον τῆς ἀνθρωπότητος. Θεώρησον πόσον ἄχθῃ, πόσους βασάνους ἐπεσώρευσαν ἐφ' ἡμῶν. Ὁ φόβος καὶ ἡ ἀντιζηλία ἐπλάσαν τὴν βασιλείαν, ἧτις διὰ διαφορῶν ὑπαλλήλων ἀρχῶν ὡς εἰ διὰ πλοκάμων πολύποδος περιβάλλει καὶ ἀπορροφᾷ τὸ αἷμα τοῦ ἔθνους. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἐπλάσε τοὺς ἀνθρώπους ὅπως ἀνά μυριάδας κύπτωσι τὸν αὐχένα ἐνώπιον ἐνός, ἢ τότε, τότε διατί δὲν ἐπλάσε τοὺς βασιλεῖς τούτους ἀπὸ ἄλλην ἢ ἡμεῖς ζύμην· ἀλλ' ἐνεφύσησεν εἰς αὐτοὺς τὰ αὐτὰ πάθη, τὰς αὐτὰς ἀδυναμίας, τὰ αὐτὰ αἴσχη; Ὀμιλῶ θαρρόντως, Μάρκε, εἶσαι ἀγαθὸς αὐτοκράτωρ καὶ δὲν φοβοῦμαι λέγων τὴν ἀλήθειαν. Μ' ἔγραψες, σ' ἀπαντῶ. Πίστευέ με ὁμως αἱ ἀρεταί σου εἶναι ἀρεταὶ ἰδιώτου καὶ οὐχὶ αὐτοκράτορος· καὶ ἂν οἱ μέλλοντες ἱστορικοὶ ἔχωσι περισσώτερον νοῦν καὶ ὀλιγωτέραν γλαφυρότητα τοῦ Τακίτου θὰ σ' ἐκτιμῆσωσιν ὡς ἰδιώτην μᾶλλον ἢ ὡς αὐτοκράτορα. Ὁ Νερούας, ὁ Τραϊανός, ὁ Ἀδριανός, εἶναι κατώτεροι τοῦ Μάρκου, ἀλλ' ἀνώτεροι τοῦ Ἀντωνίνου. Μὴ λυπεῖσαι ὁμως· χαῖρε μᾶλλον διότι δὲν ἔχεις τὰ φοβερά ἐκείνα προτερήματα δι' ὧν κοσμοῦνται οἱ μεγάλοι στρατηγοὶ καὶ οἱ μεγάλοι πολιτικοί. Τυφλὰ δογκνα τῆς τυφλῆς εἰμαρμένης, οἱ Μάρσιοι καὶ οἱ Καίσαρες, ὑπὸ αὐτῆς ὠθοῦνται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν περιφανῶν ἔργων. Τὴν χελώνην συλλαμβάνει ὁ ἀετός καὶ τὴν ἀνυψοῖ ὑπὲρ ἄνω τῆς γῆς, ὑπεράνω τῶν ὑψηλῶν κορυφῶν τῶν ὄρειων· ἐπιδεικνύει εἰς αὐτὴν εὐρύον καὶ μεγαλοπρεπῆ ὀρίζοντα, ἀλλ' ἀφῆνης παραιτεῖ αὐτὴν, καὶ πίπτει ἡ χελώνη συντετριμμένη ἐπὶ τῆς γῆς ἀφ' ἧς ἀνυψώθη. Οἱ μεγάλοι ἄνδρες εἶναι αὐτῆματα τῆς τύχης, ἀνδράποδα τῶν περιστάσεων. Κερδίζουσι μίαν νίκην, ὅπως κερδίζομεν ἐν ἀσάριον· ἀφῶ δ' ἐκτελέσωσι τὴν ἀνατεθει-

σαν αυτοίς ἐντολήν συντρέθονται, ὅπως συντρέθωμεν φιάλην, ἀφ' ἧς ἀφῆρασαμεν τὸν οἶνον. Κάλιον μέγας ιδιώτης.

Ὁ πρῶτος, ὁ ἀριστος τῶν ιδιωτῶν δὲν ἔχει ἀνάγκην δούλων, φίλων ἔχει ἀνάγκην καὶ εἶναι ἀξιος περιπαθοῦς φιλίας· ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δύναμαι πλέον νὰ σ' ἀποκαλέσω . . . φίλον μου.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ.

ΚΛΑΥΔΙΕ.

'Ρώμη.

Αἰδῶς, φίλτατε· ἢ ἔσο τοῦλάχιστον φίλάνθρωπος. Μὴ διηγῆσαι εἰς ἐμὲ τὰς λεπτομερείας τῶν μετὰ τῆς Φαυστίνας ἐρώτων σου, διότι ἐπὶ τέλος δὲν εἶμαι λίθος. Καὶ σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη, Κλαύδιε, δυστυχῶς σὲ ἀγαπῶ. Συναισθάνεσαι λοιπὸν τὸ φοβερόν τοῦ πράγματος; Αἱ θωπεῖαι ἐκεῖναι ἀνήκουσιν εἰς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐμὲ ἀνήκει τὸ φίλημα, τὸ πυρετώδες φίλημα τὸ ὁποῖον σ' ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν νὰ φονεύσῃς τὴν Φαυστίαν. Ὡ! δὸς πάλιν εἰς ἐμὲ τοιοῦτον ἀσπασμόν, ἀφες νὰ ἔλθω, νὰ σ' ἴδω, νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ· ἀφες νὰ διέλθωμεν μακρὰν νύκτα ὁμοῦ, νύκτα εὐτυχίας καὶ φόβου καὶ ἔπειτα ἄς μὴ ἀνατεῖλη πλέον δι' ἐμὲ ἡ ὠχρὰ πρωία. Φόνευσέ με. Οὐδέποτε ἐφοβήθην τὴν πρωίαν τοσοῦτον ἢ μετὰ νύκτα εὐτυχίας. Ἡ φαντασμαγορία πᾶσα διαλύεται, καὶ, ὅπως τὰ δάση δὲν ἔχουσι πλέον μυστήριον καὶ ἡ καρδία ἐπίσης χάνει τὴν μυστηριώδη τῆς νυκτὸς γοητείαν. Ἡ ἐσθῆς ἡ χαμαὶ ἐρριμμένη τὴν ὁποίαν ἀναλαμβάνομεν, τὸ κενὸν ποτήριον, τὰ λείψανα τοῦ δείπνου, ἡ ἡμισβεσμένη λυχνία, ἣτις οὐδεμίαν πλέον χύνει λάμψιν, ὅλα καλύπτουσι φοβερὰν ἀπειλήν. Ἡ ἡδονὴ μετεβλήθη εἰς ὠχρότητα καὶ ἡ εὐτυχία εἰς ἀθυμίαν· ἡ κεφαλή εἶναι βαρεία καὶ πικρὰ καὶ ξηρὰ τὰ χεῖλη τὰ μέχρι πρὸ ὀλίγου ὑγρά ἐκ τῶν φιλημάτων. Ἡ εὐτυχία δὲν ἔχει μέλλον καὶ ἡ ἀνατέλλουσα μετὰ τοιαύτην νύκτα πρωία δεικνύει ἐν πτώμα εὐτυχίας. Μίαν στιγμὴν οὐρανοῦ χαρᾶς λαμβάνει ἡ ὑπαρξίς· εὐδαίμων ὅστις ἔχει τὸ θάρρος ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ νὰ εἴπῃ

—στῆθι, εἰς τὴν ζῶην, καὶ νὰ δομήσῃ εἰς τὸ πέλαγος τῆς αἰωνιότητος.

Ὡ ναί! Κλαύδιε· ἐνῷ ἡ καρδία μου ἐξογκοῦται ἐκ τοῦ παροξυσμοῦ καὶ ζητεῖ ν' ἀνακουφισθῇ διὰ τῶν δακρῶν· ἐνῷ τὰ πάντα περὶ ἐμὲ σκοτιζόνται καὶ ἐξαλείφονται καὶ ἡ ὑπαρξίς μου καθίσταται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐνδόμυχος, ἐνῷ τείνω τὴν χεῖρα νὰ συλλάβω ἀνεκφραστον εὐδαιμονίας κόσμον, τότε ἄς πῆσω.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ.

ΚΛΑΥΔΙΕ.

Τάρας.

Ἐγώιστῆς, εἶπες; ναί, εἶμαι. Γνωρίζεις πόσον εὐκόλως ἡ συμπαθὴς καρδία μετατρέπεται εἰς ψυχρὸν λίθον; Εἶναι βαρεία ἡ ὀδύνη ὅταν ἀπολιθωθῇ. Αἱ μεμετρημένα διάνοιαι ρυθμίζουσι τὰ πάντα κατὰ τὰς περιστάσεις· εἶναι φαιδραὶ, συμπαθεῖς, ἥπια κατὰ τὰς περιστάσεις, ψυχραὶ, ἀνελετήμονες, ἀμείλικτοι κατὰ τὰς περιστάσεις. Φρόνιμοι τέλος πάντων. Ἄλλ' ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες ὅταν ἀπλοῦσι τοὺς βραχίονας αὐτῶν, ζητοῦσι νὰ ἐναγκαλισθῶσιν ἢ νὰ πνιξῶσι πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἀπεμονώθην. Δὲν ἔχω πατέρα, μητέρα, συγγενῆ, φίλον, ἐρωμένην, δὲν ἔχω κανένα. Εἶμαι ἐγὼ καὶ ἡ σκιά μου. Ἄνῆρπασεν ὁ ἄνεμος τὰ φύλλα τῆς δρυὸς καὶ κατεσύντριψε τοὺς κλάδους αὐτῆς, ἀλλὰ τὸ στέλεχος φαίνεται φοβερώτερον καὶ ἀπειλητικώτερον γυμνὸν οὕτω καὶ ἀτάραχον. Δὲν ἐλπίζω εἰς τίποτε, οὔτε εἰς Θεὸν, οὔτε εἰς δαίμονα, καὶ ἂν αὐτοχειρισθῶ, βεβαίως δὲν θά χαράξω ἐπὶ τοῦ ξίφους μου τὰς φλυαρίας τοῦ Ηλάτωνος. Ἡ ὀδύνη ἐπίσσε τὴν ψυχὴν μου τοσοῦτον, ὥστε ἀπερρόφησε πᾶσαν τὴν ἰκμάδα αὐτῆς καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου δὲν μένει οὔτε ἐν δάκρυον. Ἐρημος ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, αἱ! φίλε Κλαύδιε, εἶναι φοβερόν τοῦτο ἀλλὰ καὶ ὑψηλὸν συγχρόνως. Ἡ ἄκρα συμφορὰ συνέχεται μετὰ τῆς ἄκρας εὐτυχίας καὶ ἡ ἀπελπισία δὲν εἶναι κατωτέρα τῆς ἐπιστάσεως.

Εἶμαι κακὸς καὶ ἐγώιστῆς. Ὡ τρώντι,

μέγα ἀμάρτημα. Δηλαδὴ εἶμαι εἰλικρινής. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκωλήκων, οἵτινες ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὰς σάρκας τῶν μεγαλοπραγμόνων ἀνδρῶν τῆς δημοκρατίας, θέλεις νὰ μιμηθῶ τοὺς πιθήκους τοῦ Κάτωνος καὶ τοῦ Βρούτου; Θέλεις νὰ ὁμοιάσω τὸν ἥρεμον ὠκεανὸν οὔτινος ἢ ἐπιφάνεια ἀντανακλᾷ τὸν οὐρανὸν εἰς δὲ τὰ ὑγρά αὐτοῦ στήθη ἐγκρύπτονται ὑψηλοὶ καὶ βάραθρα, σκόπη καὶ τέρατα; Θέλεις τὸ ἐγχειρίδιον νὰ ἔχῃ χρυσὴν τὴν λαβὴν καὶ νὰ κοσμηθῆται μετὰ ἀδάμαντας ὁ δακτύλιος ὁ περιέχων δηλητήριον; Ἄφες εἰς τὰς γυναῖκας καὶ εἰς τὰ νήπια τὴν ψευδῆ εὐκισθησίαν, τὴν χρυσὴν ἐσθῆτα τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς δειλίας, τὴν νόθον κόρη τῆς φιλαυτίας. Καὶ ἀφες εἰς τοὺς μωροὺς τὴν ἄλλην εὐαισθησίαν, τὴν ἀδελφὴν τῆς θυσίας καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως. Πρὸ τοῦ νοδὸς ὁποῖαν σκάπτει ἄβυσσον καὶ πόσα εὐγενέστατα αἰσθήματα καταπνίγει ἐμέτρησες ποτέ; Αὐτὸ τὸ αἶσθημα θαυμάζεις δι' οὗ καθίσταται ἐταίρα ἡ ψυχὴ τῶν στιγμιαίων ἐντυπώσεων, δι' οὗ εἰς πολλαπλᾶς ἐμπίπτει ἀντιφάσεις, σταθερὸν οὐδὲν πρεσβεύουσα; Τὸ αἶσθημα αὐτὸ θαυμάζεις, δι' οὗ δὲν ἔπταται ἀλλ' ἔρπει ἡ ψυχὴ, ἢ ἢ ἄλλοτριων συμφορῶν γενομένη, ὡς μηχανὴ κλαίουσα διότι ἄλλοι κλαίουσι, τὸ συντρέθον τὴν ἀτομικότητα ἡμῶν καὶ μεταβάλλον ἡμᾶς εἰς ψυχρὰ ἀθύρματα συνήθως τῆς ὑποκρισίας καὶ ἐνίοτε, ἀλλὰ σπανίως, σπανιώτατα ἀληθοῦς δυστυχίας; Νομίζεις ὅτι ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξω μετὰξὺ Νέρωνος καὶ Ἀδριανοῦ ἤθελον διστάσει ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν; Ἄλλοίμονον εἰς τοὺς βασιλεῖς ἐκείνους, ἄλλοίμονον εἰς τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες οἰκοδομοῦσι τὴν ὑστεροφημίαν αὐτῶν ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν λαῶν. Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι βαρὺ φορτίον καὶ πάντες ἀγωνίζονται νὰ τὸ ἀποτινάξωσιν. Ἡ ἀνθρωπότης καὶ τὰ ἄτομα λησμονοῦσι τὴν εὐεργεσίαν. Ἡ κακία εἶναι ἀσφαλεστέρα. Πάντες εἴμεθα μνησίκχοι καὶ ἐνθυμούμεθα μᾶλλον τὴν πληγὴν ἢν ἐλάβομεν ἢ τὴν θωπείαν. Ἐλησμονήθη τίς ὠκοδόμησε τὸν ναὸν τῆς Ἐφέσου ἀλλ' ἐπὶ γενεὰς γενεῶν θ' ἀντηχῇ τὸ ὄνομα τοῦ πυρπολήσαντος αὐτόν.

Καὶ ἤδη ὁ κεραυνὸς ἄς πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Ὅτε ἔτεινα τὸ οὖς μου ἐν τῇ

ἀθυμία μου ἐπακτωνμίαν φράσιν παραμυθίας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· ὅτε ἐκυλίσθη πρὸ τῶν ποδῶν τῶν λευκῶν ἀγαλμάτων τοῦ Πανθέου καὶ ἐνηγκαλίσθη τὰ γόνατα αὐτῶν, τίς ἀπεκρίθη; Ὅτε ἔτρεχον ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν τῆς Ἰταλίας ζητῶν καρδίαν ὡς τὴν ἐμὴν περιπαθῆ καὶ ἐρώσαν, ὅτε ἀνεζήτουν παντοῦ τὸ ἰδανικὸν τῆς νεκρᾶς μου ἡλικίας ὄνειρον καὶ διεσκόρπισα τοὺς ἀδάμαντας τῶν δακρῶν εἰς τὴν κόκκιν τῶν τριόδων ἐκ τῆς ἀπελπισίας, τίς με παρεμύθησεν; Μία ἐξ ὄλων τῶν γυναικῶν αἵτινες ἀπερρόφησαν ἐν ῥάκος τῆς ὑπάρξεώς μου, μία μόνη, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν ἠσθάνετο ἀληθῆ ἔρωτα ὅπως τὸν ἐφαντάσθην; Εἰς ἐκ τῶν φίλων ἐκείνων, οἵτινες προσέρχονται μειδιῶντες καὶ πομπωδῶς περὶ φιλίας λαλοῦντες, εἰς μόνον ἐξ αὐτῶν ἐθυσίασεν ὄχι πολὺ, ἐν δάκρυ, ἐν μόνον δάκρυ ὅταν με εἶδε πάσχοντα; Ἄλλ' ὅταν ἡ συμφορὰ δὲν ἔχει φίλους, εἰς τὴν εὐτυχίαν εἶναι περιττοὶ οἱ παράσιτοι.

Ἰσταύρωσα τὰς χεῖρας καὶ εἶδον ἄφρονος νὰ καταπίπτωσιν ἀνὰ ἐν τὰ ἄνθη τοῦ ἔκρος, ὅτε δ' ἔπεσε καὶ τὸ τελευταῖον, ὅτε ἐσίγησε διὰ παντός ἡ ἀρμονία ἐκείνη, ἠκολούθησα τὴν ὁδὸν μου ἀμέριμνος ὡς νεκρός. Καὶ ἤδη, ἤδη ὅτε ἀνεμνήσθη τῶν ἀρχαίων ἐκείνων χρόνων, εἰς τὴν τέφραν ἦν ἀνεσκάλευσα, ἐζήτησα εἰς μάτην ἕνα, ἕνα μόνον σπινθῆρα, τῶν πάλαι πόθων, τῶν πάλαι ἐλπίδων καὶ ὀνείρων. Οὔτε εἰς σπινθῆρ σώζεται νὰ με θερμάνῃ ῥιγοῦντα καὶ πρὸς ὅν νὰ προσηλώσω τὸ ἐκθαμβῶν βλέμμα μου μετὰ τὴν ἀμύθητον ἐκείνην συγκίνησιν μεθ' ἧς προσηλοῖ ἡ μήτηρ τὸ ὄμμα εἰς τὸ μόνον ἐκ τῶν πολλῶν τέκνων ἐπιζήσαν. Ἀάβετε λοιπὸν τὴν τέφραν, τὴν διασκορπίζω εἰς τὸν ἀέρα καὶ κλείω τοὺς ὀφθαλμούς διὰ νὰ μὴ με τυφλώσῃ. Δὲν ἔχω πλέον τίποτε, τίποτε. Ἡ μακροτέρη νῦξ δὲν με προσφέρει, ὡς ἐλεημοσύνην τοῦλάχιστον, ἐν ὄνειρον.

ΛΕΥΚΙΟΣ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Δ. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΑΣ.

Λίαν σπανίως ανακαλύπτομεν παραδείγματα ακραιφνούς φιλίας: Μέχρι τῆς σήμερον πολὺ ὀλίγα ἀνεφάνησαν τοιαῦτα διότι καὶ πολὺ ὀλίγοι εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀποκτήσωσιν ἀληθῆ φίλον. Ἰταλικὴ παροιμία λέγει: Εὐκολώτερον εἶναι νὰ εὕρῃς δύο θησαυροὺς εἰς μίαν ἡμέραν, παρά ἓνα φίλον εἰς δύο αἰῶνας.

Ἡ σχεδὸν ἀφηρημένη αὕτη ἔννοια, ἡ φιλία, πολλοὺς παρεκίνησε φιλοσόφους συγγραφεῖς νὰ συγγράψωσιν ὀλοκλήρους τόμους, ὡς ὁ Κικέρων καὶ λοιποὶ. Καὶ ἔνιοι μὲν παραδέχονται αὐτὴν, ἄλλοι ὑπότινας ὄρους, ἄλλοι δὲ τὴν ἀπορρίπτουσιν ὡς μὴ ὑπάρχουσαν παντάπασιν· ἀλλ' οὗτοι εἰσὶ λίαν εὐαριθμοὶ καὶ βεβαίως ὄταν ἐξέφρασαν τὴν τρομερὰν φράσιν των, ὅτι δὲν ὑπάρχει φιλία, δὲν θὰ ἀνέγνωσαν τὸν τοῦ Κικέρωνος λόγον λέγοντος·

« Ὁ ἀφαιρῶν τὴν φιλίαν ἀφαιρεῖ τὸν ἥλιον. »

Νὰ πειραθῶμεν ἵνα ἀποδείξωμεν τὴν πλάνην τῶν ἀπορριπτόντων τὴν φιλίαν, θεωροῦμεν μάταιον· διότι τίς δύναται νὰ διαψεύσῃ τὸν Σωκράτην, τὸν Κικέρωνα, τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του;

Ὁ Σωκράτης ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τίνος τί σπανιώτερον ἐν τῷ κόσμῳ; Ἡ φιλία, ἀπεκρίθη. Τίς τῶν καρπῶν ἡδύτερος; Ἡ φιλία.

Ἄλλος τις φιλόσοφος ἐρωτηθεὶς ποῦ ἔγκειται ἡ εὐτυχία; Εἰς ἀληθῆ φίλον ἀπῆντησεν.

Ὁ Ἀδόλφος Γαρνιέρος πραγματευόμενος περὶ φιλίας λέγει « Ἡ φιλία σπάνιον καὶ δυσεύρετον χρῆμα ἐστὶ. »

Δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ φέρωμεν ἄλλας μαρτυρίας διότι μᾶς φαίνονται ἀρκεταὶ ὅσας ἐξεθέσαμεν, τόσον μᾶλλον καθ' ὅσον ἐλέχθησαν παρά τῶν μεγαλειτέρων φιλοσόφων τῆς οἰκουμένης.

Ἐρευνῶντες τὰ συγγράμματα τῶν διαφόρων συγγραφέων τῶν πραγματευθέντων περὶ φιλίας, ἀπαριθμῶντες τοὺς ὀλίγους εὐτυχεῖς ἐν τῷ κόσμῳ ἕνεκεν αὐτῆς ἀπηντήσαμεν παραδείγματα ἀξιωμακῆτος, ἀ-

ξιοθαύμαστα, εἰς ἃ καὶ μόνα δύναται τις νὰ λάβῃ ἔννοιαν περὶ τοῦ μεγίστου δώρου τῆς φύσεως. Περὶ τῆς φιλίας.

Εἰς Ῥώμην, λέγει τις συγγραφεὺς, ἐπὶ Νέρωνος, τοῦ διακριθέντος διὰ τὰ κακουργήματά του, παρεστάθη ἐν ἓκ τῶν κολοσσαίων τῆς φιλίας παραδειγμάτων.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Νέρων ἐπορεύθη νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς εἰρκτάς καὶ ἰδῆ τὴν ἡμίσειαν Ῥώμην σιδηροδέσμιον ἐρριμμένην εἰς σκοτεινὰ ὑπόγεια, τρίμουσαν ἐκ ψύχους καὶ πείνης. . . . Ἐπεθύμησε νὰ ἰδῆ τὰ κατορθώματά του.

Διέβη ἀπεράντους σειρὰς σιδηροδεσμιῶν, ἤκουσε παρακλήσεις, ἤκουσεν οἰμωγὰς ἀπελπισίας, γυναικῆς σχεδὸν φρενοβλαβεῖς ζητούσας τὰ τέκνα των ἄτινα ταῖς ἀφηρπάγησαν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας ἵνα διασκεδάσωσιν οἱ φύλακες τῶν εἰρκτῶν κατακόπτοντες αὐτὰ μεληδόν, ἤκουσε τὰ πάντα καὶ ἐτέρπετο καὶ ἠγάλλετο εὐρίσκων εἰς αὐτὰ διασκεδάσιν. Ἡ διασκεδάσις αὕτη ἦτο ἡ τελευταία, διότι ὄλοι αἱ ἄλλαι εἶχον ἐξαντληθῆ. Αἱ ἑταῖραι ἐπλημύρουσαν τὰ ἀνάκτορά του. Εἰς τοὺς οἴκους καὶ τὰ ποτὰ δὲν εὕρισκε πλέον οὐδεμίαν εὐχαρίστησιν, τὰ πάντα τέλος τὸν εἶχον κορέσει. Μόνη διασκεδάσις τῷ ἔμεινε νὰ βλέπῃ τὰ θύματά του ἐκπνέοντα ἐνώπιόν του, νὰ βλέπῃ, νὰ ἀναπνῶν τὸ αἶμα ἐκ τῶν μαστιγώσεων, νὰ βλέπῃ νὰ στρεβλόνωσι, καὶ τέλος νὰ βλέπῃ τοιαῦτα ὅσα χεὶρ ἀνθρώπινος ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ.

Εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν διασκεδάσεων εὕρισκετο καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ἀφοῦ ἐπεσκεφθῆ πολλοὺς στρεβλωμένους καὶ ἄλλους, ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἀλλ' ἐξαίφνης θέαμα πρωτοφανές πρὶσταται ἐνώπιόν του· ἐνῶ πάντες πρὸ τῶν ὁποίων διέβαινε προσεκύουν ἐδαφιαίως, βλέπει δύο νέους καθημένους ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου νὰ συνομιλῶσι γλυκῆ μειδιώντες. Ἀνήκουστον νὰ θάλλῃ μειδίαμα εἰς χεῖλη φυλακισμένου εἰς τὰς εἰρκτάς τοῦ Νέρωνος! Ξαματᾶ, τοὺς παρατρεῖ, ἀλλ' αὐτε κἂν ἐκινήθησαν ἀπὸ τὰς θέσεις των, ἀλλ' ἐξηκολούθουν νὰ συνομιλῶσι περὶ πραγμάτων τὰ ὅποια φαίνεται τοὺς ἕτερον τὰ μέγιστα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐθαμνίσθησαν ὑπὸ θυμοῦ, ἐγένετο μαμώδης καὶ διέταξε νὰ στρεβλωθῶσι πᾶ-

ραυτα ἐνώπιόν του. Τοὺς ἔφερον εἰς τὰ στρεβλωτήρια, οἱ δὲ νέοι μᾶς χαίροντες ἀκολουθοῦσι τοὺς δημίους των. Ἀλλ' ὁ Νέρων ἔτι μᾶλλον ἐξάπτεται καὶ διατάττει νὰ κατακοπῶσι μεληδόν. Ἀλλ' οἱ νέοι μᾶς φαίνονται ἔτι μᾶλλον χαίροντες διὰ τὴν προσταγὴν τοῦ Νέρωνος καὶ: « Ἀγαθὴ τύχη, Ἰούλιε, ἀνακράζει ὁ νεώτερος, συναποθνήσκωμεν μετ' ὀλίγον. — Ναι, ἀγαθὴ τύχη, Αἰμύλιε, πλὴν σοῦ τοὺς συγγενεῖς ἐθανάτωσαν ἤδη πρὸ πολλοῦ καὶ οὐδένα ἔχεις ἐν τῷ κόσμῳ· ἐμὲ μόνον εἶχες καὶ σὲ συνοδεύω· ἀλλ' ἐγώ, διατρέρει τὸ πρᾶγμα, ἔχω μητέρα ἣτις θὰ μείνῃ ἐστερημένη υἱοῦ, ἔχω σύζυγον ἣτις θὰ μείνῃ χήρα, ἔχω τέκνα τέλος ἄτινα θὰ μείνωσιν ὄρφανά! Ὀρφανά, Αἰμύλιε, ὄρφανά. » Καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν νέων μᾶς οἵτινες ἔμεινον ὀλίγας στιγμὰς σιωπηλοὶ, καὶ ἔπειτα ὡς ἐκ συμφώνου ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων καὶ: « Κτυπάτε, κτυπάτε, κακούργοι, ἀνεκράξεν ὁ Ἰούλιος, μετ' οὐ πολὺ θὰ με ἀκολουθήσωσι καὶ οἱ συγγενεῖς μου.

Ὁ Νέρων ἔμεινε ἀπαθής, διότι εἶχε καρδίαν Νέρωνος· δὲν ὠμολόγησεν οὐδ' αὐτὰ τὰ σαρκοφάγα θηρία, διότι καὶ αὐτὰ ὄταν κορεσθῶσι γίνονται ἡμέρα.

— Ἐκτελέσατε τὸ ἔργον σας, ἀνακράζει, ἀρχίζοντες ἀπὸ τὴν αὐθάδη Ἰούλιον. Ἀλλ' ἤγγιξε χορδὴν ὁ ἄθλιος πάντη ἀγνωστον εἰς αὐτόν, καὶ κρυγὴ ἐξέρχεται τῶν χειλέων τοῦ Αἰμυλίου: « Στῆτε, ἠκούσθη, στῆτε μίαν μόνην στιγμὴν, » καὶ πίπτει γονυκλιτῆς ἐνώπιον τοῦ Νέρωνος ἀνακράζων, ἱκετεύων, ἐκτὸς ἑαυτοῦ. « Ἄ! τέλος, ἀνακράζει ὁ Νέρων, ἐξέλιπε τὸ μειδίαμα ἀπὸ τὰ χεῖλη σου! παρακαλεῖς, ὁ μέχρι τοῦδε ἀκαμπτος φοβεῖσαι τὴν ζωὴν σου. Ἀλλὰ φείδομαι αὐτῆς μόνον ὑπὸ ἓνα ὄρον, νὰ φονεύσῃς σὺ ὁ ἴδιος τὸν Ἰούλιον.

— Ἀλλὰ τόσον ἠλίθιος εἶσαι, τύραννε, ὥστε νὰ νομίζῃς ὅτι θρηνώ τὴν ἰδικὴν μου ζωὴν; Φόνευσόν με, κατάκοψόν με, ἀλλ' ἐμὲ, ἐμὲ πρῶτον, ἵνα μὴ ἴδω τοὺς δημίους κατακόπτοντας τὸν Ἰούλιον, ἵνα μὴ ἴδω τοὺς κακούργους θέτοντας βεβήλους χεῖρας ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ Νέρων ἔμεινε ἀκλόνητος εἰς τὴν

ἀπόφασίν του· ἤθελεν ὁ ἄθλιος νὰ ἐκπορεύσῃ καὶ αὐτὴν τὴν φιλίαν.

Ἦτο ἡμέρα ἐκπληξέως διὰ τὸν Νέρωνα.

Ὁ Ἰούλιος ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του, τὸν ἱκετεύει ἀλλὰ ματαιῶς. « Αἰμύλιε, τῷ λέγει, ὅταν ἐγνωρίσθημεν σὺ μὲν ἦσο πενταετής, ἐγὼ δὲ ὀκταετής· ἡ φύσις μᾶς ἀποκατέστησεν εὐτυχεῖς φύσισα εἰς ἀμφοτέρων τὰς καρδίας τὴν φιλίαν. Μαρτύρησον, Αἰμύλιε, ἂν σὲ δυσπρόσπητα ποτὲ, ἂν μίαν σου ἐπιθυμίαν δὲν ἐξεπλήρωσα· ἐζήσαμεν εὐτυχεῖς, ἂν καὶ ὄλοι οἱ συμπολιταὶ μᾶς ἐπιέζοντο ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τυράννου καὶ ἐφθάσαμεν εἰς ἡλικίαν σὺ μὲν εἰκοσιν ἐτῶν ἐγὼ δὲ εἰκοσι τριῶν. Ἠτίμασεν ὁ κακούργος οὗτος τὴν ἀδελφὴν σου, τὴν δυστυχῆ Πορκίαν. Ἐζήτει; ἐκδίκησιν, ἀλλὰ σοὶ ἦτο ἀδύνατον· ἀπεφάσιτας λοιπὸν ἔργον ἐντιμον μὲν ἀλλὰ φρικῶδες, ἀπεφάσιτας νὰ ἀφαιρέσῃς ἐκ τοῦ κόσμου τὴν Πορκίαν τὴν ἀδελφὴν σου καὶ με ἱκετεύσας ἐγὼ νὰ πράξω τὴν φοικιῶδη ἐκείνην πράξιν. Ἦτο πρᾶγματι φρικῶδες, ἀλλὰ τὸ ἐξεφράσθης καὶ τοῦτο ἦρκει. Σοὶ τὸ ὑπεστέθη καὶ ἀπεχωρίσθημεν τὴν ἐπαύριον. Ἠγέρθη καὶ διευθύνθη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Πορκίας, τὴν ἔλαβον ἐξαπατήσας αὐτὴν ὅτι τὴν ἐζήτεις ἐν τῇ ἐξοχῇ σου, τὴν ἔφερον ἐκεῖ, σὲ ἐζήτησε, ἀλλὰ δὲν σὲ εὕρε. Τῇ ὠμολόγησα τότε τὰ πάντα, καὶ ἡ δυστυχὴς χαμηλώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔστρεψεν ἐκ τῆς ὀψύος τῆς ἐγγχειρίδιον διὰ νὰ αὐτοκτονήθῃ. Ἐστάθη πρὸς στιγμὴν ταλαντευομένη καὶ ἔπειτα, ἐγγχειρίζουσα μοι αὐτὸ, εἶπεν: « Ἰούλιε, σὲ ἠγάπων καὶ σ' ἀγαπῶ. Ἐσκόπευον νὰ σοὶ τὸ ὁμολογήσω, ἀλλ' ἐπελθούσα ἡ ἐπ' ἐμοῦ ἀτιμία τοῦ τυράννου ἔθεσε σινικὸν τείχος μεταξὺ ἐμοῦ καὶ σοῦ, με κατέστησε δυστυχῆ καὶ ἐκράτουν τὰ χεῖλη μου νὰ μὴ προσφέρωσιν ὅτι ἡ καρδία μου ὑπηγόρευε· σήμερον εἰ θεοὶ θέτουσι τέρμα εἰς τὴν δυστυχίαν μου, εἰς τὸ αἰσχρὸς μου, σήμερον ἀποθνήσκω εὐχαριστημένη διότι ἀποθνήσκω ὑπὸ σοῦ. Ἠδῆ, φόνευσόν με· ὁ θάνατος εἶναι γλυκύτερος παρά τοῦ ἐραστοῦ διδόμενος. » ἔλαβον τὸ ἐγγχειρίδιον καὶ δὲν ἤξευρον εἰς ποῖαν καρδίαν νὰ τὸ βυθίσω, εἰς τὴν ἰδικὴν τῆς ἡ εἰς τὴν ἐμήν· ἀλλ' ἐνῶ ἐσκεπτόμην, ὄρμα πρὸς τὸ ἐγγχειρίδιον τὸ ὀρθοῖον ἐκράτουν καὶ πίπτει νεκρὰ ἀναφωνήσασα: « Καλὴν

ἐντάμωσιν, Ἰούλιε. » Ἐστρέφεται ἤδη τὸ ἐγγχειρίδιον πρὸς ἐμὲ, ἤρθρωσα ὡς τελευταίαν λέξιν τὸ ὄνομά σου, καὶ σὺ τότε κρυπτόμενος, ὠρμησες, μετὰ τὸ ἀπέσπατες καὶ ἐξεπλάγημεν ἀμφότεροι ἰδόντες τὰς τρίχας μας λευκανθείσας, ἐκλαύσαμεν ὁμοῦ τὴν Πορκίαν, τὴν ἐνταφιάσαμεν καὶ ἐπανάηλομεν εἰς τὴν πόλιν.

Ἡ μελαγχολία ἐρρίζωθη ἐν τῇ καρδίᾳ μου, καὶ τὰ ὄνειρά μου, αἱ σκέψεις μου, τὰ πάντα ἦσαν πρὸς τὴν νεκρὰν Πορκίαν. Ἰνα μὲ καταστήσης εὐτυχῆ καὶ πάλιν μὲ ἠνάγκασες νὰ νυμφευθῶ, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐπεθύμεις τὸ ἐπραξά· ἐνυμφεύθη σύζυγον ἐνάρετον, ἀπέκτησα τέκνα τὰ ὅποια ἂν δὲν ὑποταχθῆς εἰς τὴν θέλησιν τοῦ μυσταροῦ τούτου ὄντος ἀφίνω ὄρφανά.

Μόλις ἐτελείωσε τὰς τελευταίας λέξεις ἀνέλαμψεν ἐλπίς εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Αἰμυλίου καὶ ὠρμησεν ἱκετεύων τὸν Νέρωνα· « Ἐπίτρεψον, ἔλεγες, νὰ φονεύσῃ ὁ Ἰούλιος ἐμὲ ὄντα μόνον ἐν τῷ κόσμῳ καὶ νὰ ζήσῃ αὐτὸς διὰ τὰ τέκνα του. » Ἐκάστη λέξις ἐστάλαζεν ὡς ζέον ἔλαιον ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Ἰουλίου καὶ σπεύδει πρὸς τὸν Νέρωνα ἱκετεύων αὐτὸν νὰ ἀπορρίψῃ τὴν ἱκεσίαν τοῦ φίλου του. Ὠραῖον καὶ φρικῶδες θέαμα παρίστατο· ὁ τύραννος ἐν τῷ μέσῳ, ὁ Αἰμύλιος ἀφ' ἑνὸς καὶ ὁ Ἰούλιος ἀφ' ἑτέρου παρακαλοῦντες τὸν τύραννον νὰ φονευθῆ ὁ εἷς ὑπὸ τοῦ ἑτέρου.

Πολλοὶ τύρανοι εὐρεθέντες ἐν ὁμοίαις περιστάσεσιν ἐχάρισαν τὴν ζωὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἦσαν ἄνθρωποι ἐνῶ ὁ Νέρων ἦτο θηρίον· θηρίον τὸ ὅποιον ἢ πλάσι· ἐν μόνον πρωτότυπον ἐγέννησεν καὶ εὐθύς ἐξηφανίσθησαν αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ θηρία. Ἀλλοίμονον εἰς τὴν οἰκουμένην ἂν ἐγέννα ἐν ἐτι ἀντίτυπον αὐτοῦ! Ὁ Νέρων εἶναι ὁ εἰπὼν : « Ἐπεθύμουν ἵνα ἅπας ὁ κόσμος εἶχε μίαν μόνην κεφαλὴν διὰ νὰ τὴν κόψω διαμιᾶς. »

Ἡ πλάστιγξ ἐκλινεν ὑπὲρ τοῦ Ἰουλίου. Ἦκουσαν τὴν ἀπόφασιν οἱ δύο φίλοι, ἐναγκαλιζόμενοι ἀλλήλους, χύνουσι κρουνούς δακρύων, καὶ ὁ μὲν Ἰούλιος γονατίζει ὁ δὲ Αἰμύλιος ὑψώνει τὸν πέλεκυν καὶ ἀποτεινόμενος εἰς τὸν φίλον του· Ἰούλιε, Ἰούλιε, τῷ λέγει, λίαν ἀκριβὰ πληρώνω τὰς εὐεργεσίας σου. Σαῖς δὲ θεοὶ μάρτυρες, καὶ ἂν ὑπάρχη θεὸς τιμωρὸς ἅς καταπέσῃ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τυράννου ὅστις μὲ διαχωρίζει τοσοῦτον

σκληρῶς ἀπὸ ἐκείνον τὸν ὅποιον ἐλάτρευον ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπὸ ἐκείνον τὸν ὅποιον οὐδ' ὁ θάνατος αὐτὸς ἤθελε μὲ χωρίσει ἂν δὲν ὑπῆρχον τὰ τέκνα του, τὰ ὅποια ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς προστασίας μου. » Καὶ καταπίπτει ὁ πέλεκυς.

Ὁ Αἰμύλιος ἔζησε διὰ τὰ τέκνα τοῦ φίλου του· ὁ βίος του ἦτο οἰκτρός· οὐδέποτε μειδίαμα ἠνθισεν ἐπὶ τῶν χειλέων του, ἀλλ' αἰείποτε μελαγχολικός, αἰείποτε σύννους, ἔζησε μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Νέρωνος, καὶ ἔπειτα ἀπέπτη ἡ ψυχὴ του πρὸς εὐρεσιν τοῦ Ἰουλίου καὶ τῆς Πορκίας.

N. M.

BIBΛΙΟΚΡΙΣΙΑ.

ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ,

ἢ τὰ θαυμάσια τοῦ ἀστεροδεντος οὐρανοῦ.

ὑπὸ I. M. ΡΑΠΤΑΡΧΟΥ.

Ἄρτίως εἶδε τὸ φῶς ἐν τῇ ἱστορικῇ πόλει τοῦ Κωνσταντίνου βιβλίον, ὑπὸ πλείστασι ἐπόψεσι περιέργων καὶ μετὰ καινοφανοῦς τῶν φιλοκαλίας συγκεκροτημένον. Τὸ πλούσιον τοῦτο πόνημα, φέρον τὸν ἀνωτέρω τίτλον, προτίθεται νὰ μυήσῃ τὸν φιλοπερίεργον ἀναγνώστην εἰς τὰς πλήρεις μυστηριώδους μεγαλείου ὠραιότητας τῶν κατηστερισμένων οὐρανῶν, καὶ νὰ δαδουχήτῃ τὸ πνεῦμα εἰς τὸν ἐξαίσιον λαβύρινθον τῶν μεγαλουργημάτων τῆς ἱεραῆς φύσεως.

Τὸ Σύμπαν κατατάσσεται δικαίῳ τῷ λόγῳ μεταξὺ τῶν σπανιωτάτων ἔργων τῆς καθ' ἡμᾶς δημοσιογραφίας, τῶν προτιθέμενων νὰ ἐξυψώσῃ τὸν νοῦν ἀπὸ τῶν χαμαιπετῶν εἰς τὰ ὑψηλά, ἀπὸ τῶν γηίνων εἰς τὰ οὐράνια, καὶ νὰ καταστήσῃ οὕτω τὸν ἄνθρωπον πολίτην τοῦ παντός. Καὶ ὄντως ὁ φιλοπνήσας τὸ γιγάντειον τοῦτο ἔργον οὐδεμίαν ἐφείσθη θυσίας ὅπως ἐκπληρώσῃ ἀπαρεγκλίτως τὸν ὑψηλὸν τοῦτον προορισμὸν του : Κατώρθωσε νὰ περιενδύσῃ τὰς ὑψηλὰς θεωρίας τῆς ἐπιστήμης διὰ τῆς προφύρας τῆς τερπνότητος

καὶ, ἐπιδιώξας ἐν παντὶ τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐπέτυχεν νὰ μετατρέψῃ πράγματι τὰς ἐμυρθεῖς τῶν Ἀκαδημιῶν μελέτας εἰς τερπνότατον τῆς αἰθούσης ἀνάγνωσμα, καθὰ ὁ ἴδιος ἐν τῷ προλόγῳ αὐτοῦ ἀποφαίνεται.

Ὁ πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας ἀναγνώστης, (ἐννοεῖται ὁ μὴ στερούμενος τῶν στοιχειωδεστέρων ἐγκυκλοπαιδικῶν γνῶσεων), λαμβάνων ἀνὰ χεῖρας τὸ κομψότατον τοῦτο πόνημα, εὐρίσκει ἐν αὐτῷ τέρψιν καὶ πλέον ἢ ἅπαξ ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ τὴν μικρότητα τοῦ μικροκόσμου τούτου, ὅστις καλεῖται Γῆ, καὶ ὁ ὅποιος χρησιμεύει ὡς κατοικία τοῦ μηδαμινοῦ πλὴν οὐχ ἦτον πολυμηχάνου ἀνθρώπου. Ἐκτὸς δὲ τούτων, αἱ νεώτεροι καὶ θαυμασιώτεροι ἐπιστημονικαὶ ἀνακαλύψεις, αἱ μᾶλλον παραδεκταὶ καὶ πειστικαὶ ἐξηγήσεις ἀπείρων φαινομένων, ἐξ ὧν παρὶς ἑκάστοτε ὁ ἀστερόεις θόλος, αἱ μᾶλλον τῇ πιθανότητι προσεγγίζουσιν διασαφήσεις ἐπὶ πλείστων ὧν γεωλογικῶν καὶ ἄλλων διαφόρου φύσεως παραδόξων, πάντα ταῦτα συγκρινῶνται ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος πονήματι μετὰ ἀξιοπεριέργου τάξεως καὶ ἐξυφαίνονται μετὰ φιλοκαλίας οὐ τῆς τυχοῦσης ὑπὸ τῶν ἐπιτηδείων χειρῶν τοῦ Κ. Ραπτάρχου.

Δυστυχῶς ὅμως ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ἐνταῦθα μίαν πικρὰν ἀλήθειαν : Περιοριζόμενοι οἱ πλείστοι ἐξ ἡμῶν μετ' αὐστηρότητος περὶ τὰς ἀπολύτως ἀναγκαιούσας διὰ τὸν κοινωνικὸν βίον γνώσεις, πολλάκις δὲ καὶ εἰς ἄλλα ὄθνεῖα καὶ χαμαίζηλα ἀπασχολοῦντες τὸν νοῦν καὶ τὸν πολύτιμον καιρὸν, οὐδεμίαν ἢ ἀσθενεστάτην τὸ πολὺ αἰσθανόμεθα κλίσιν πρὸς τὴν γνῶσιν παντός ἀφορῶντος τὸν μηχανισμόν τῆς μεγάλης τοῦ παντός μηχανῆς. Ἐγώισται κοχλίας, προσκεκολλημένοι στερόως εἰς τὸ ἀσθενὲς ὄστρακον, ἐφ' οὗ ἡ φύσις ἐνέβαλεν ἡμᾶς, δὲν θέλομεν κατ' οὐδένα τρόπον, εἴτε δὲν εὐκαιρῶμεν, νὰ στρέψωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τῶν γηίνων εἰς τὰ ὑψηλά καὶ θαυμάσια τῆς δεξιᾶς τοῦ Ἰψίστου, περιφρονοῦντες ἀσυγγνώστως τὴν ὠραίαν διαβεβαίωσιν τοῦ Ψαλμωδοῦ, ὅτι « οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ. »

Ἦστε ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην τὸ Σύμπαν δύναται νὰ θεωρηθῆ μᾶλλον βιβλίον τοῦ μέλλοντος, διότι οὐδεμία ἀμφισβόλια

ὅτι δὲν θὰ ἀνανήψωμεν ποτε ἀπὸ τῆς καταλαμβανούσης σήμερον ἡμᾶς νάρκης καὶ δὲν θὰ ἐπιποθήσωμεν νὰ ἀποβῶμεν κοσμοπολίται. Ἐν τῇ μεγάλῳ ἱσπερὶ ἀπὸ πολλοῦ ἤρξαντο εἰ πάσης τάξεως καὶ παντὸς φύλου ἄνθρωποι καταγινόμενοι περὶ τὴν ἀνάγνωσιν ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων, καὶ εὐρίσκοντες τέρψιν ἐν τῇ γνῶσει τῶν νόμων τῆς θαυμασιᾶς διεπούσης τὰ σύμπαντα δυνάμεως. Ἐνῶ παρ' ἡμῶν ὁ παρχινούμενος νὰ ἐγκύψῃ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοιαύτης φύσεως βιβλίων, ἀπαντᾷ διὰ τοῦ στεροτύπου : « οὐφ! ἀδελφέ, μήπως θὰ γίνω ἀστρονόμος; » Καὶ ἐν τούτοις ὅταν οὐράνιον τι φαινόμενον, παραδόξου ὄψεως καὶ ἐκτάκτου φύσεως, ἔλθῃ νὰ ποικίλῃ τὴν μονότονον ἡρεμίαν τοῦ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν οὐρανοῦ, μένομεν οἱ πλείστοι κεχρηνότες καὶ ἀποροῦμεν ἐπὶ τῷ συμβαίνοντι, ἐνῶ ἐν Γαλλίᾳ εἴτε ἐν Γερμανίᾳ καὶ αὐτὸς ὁ δωδεκετηρὸς παῖς καὶ αὐτὸς ὁ ἀμαξηλάτης ἐποίμως ἐξηγεῖ τὸ μυστηριώδες αἰνίγμα.

Ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι ἐπιγνωσόμεθα καὶ ἡμεῖς οὐκ εἰς μακρὰν τὸ συμφέρον ἡμῶν, καὶ ὅτι ἀναβλέψωμεν πρὸς τὸ ἀπλετον φῶς τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας μετ' αἰσθητηρίων ὅσον ἐνεστι κεκαθαρμένων πάσης λύμης προκαταλήψεως. Ἡ στασιμότης εἶνε ὀπισθοδρομική, ἡ δὲ διανοητικὴ ἀνάπτυξις καὶ ἡ τῶν ἐπιστημονικῶν γνῶσεων αὐξήσις εἶνε ζωὴ, εἶνε πρόοδος.

Μετ' εὐχαριστήσεως πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ φιλόπνοος ἐκδότης τοῦ Σύμπαντος ἀπεφάσισε νὰ καταστήσῃ τὸ βιβλίον αὐτοῦ μᾶλλον προσιτὸν τοῖς μὴ δυναμένοις νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὸ ἕνεκα τῆς σχετικῶς μὲν μικρᾶς ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ ἀσυνήθους ἡμῶν εἰς τοιαύτας πολυτελεῖς ἐκδόσεις μεγάλης διατιμῆσεως. Ἐφ' ᾧ προπαρασκευάζεται εἰς τὴν ἀνατύπωσιν τῆς συγγραφῆς αὐτοῦ ἐν βίβλῳ, περιεκτικῇ μὲν καὶ δι' ὀλιγοτέρας συγκεκροτημένη πολυτελείας καὶ πλουσιότητος τῶν εἰκόνων, ἀλλὰ πλουσιὰ κατὰ τὴν ὄλην διασκευὴν καὶ διὰ τὰς σπουδαίας προσθαφαιρέσεις, εὐαπόκτητον δὲ διὰ τὸ εὐωνον αὐτῆς. Εὐχόμεθα τῷ Κ. Ραπτάρχῳ ἐπιτυχίαν εἰς τὸ πολύμοχθον ἔργον, εἰς ὃ μετ' αὐταπαρνήσεως ἐπεδόθη, ἀποπειρώμενος τὸ ἐπ' αὐτῷ νὰ ἀναρτήσῃ τὴν δάδα τοῦ φωτισμοῦ εἰς τὸ πολλοῦ φωτισμοῦ ἀνάγκην ἔχον ἔθνος ἡμῶν. Σ.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΛΟΗΣ,

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΦΡΟΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ.)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

I. Φ. ΣΜΙΘ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Εἰς τὸ συνδιαλεκτήριον τοῦ πρεσβυτερίου ἐκάθητο ἡ μὲν Ἑλλεν Δεθέρ, ὅλη πενηθοροῦσα. Λυχνία τεθειμένη ἐπὶ μονοποδίου, πλησίον αὐτῆς, ἐφώτιζε τοὺς ἀλλοιωθέντας ὑπὸ τῆς θλίψεως χαρακτῆρας τῆς. Τὸ κέντημά τῆς εἶχε πέσει ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς, ἐνῶ αὐτὴ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς εἰκόνης τοῦ εὐεργέτου τῆς σιρ Οὐίλλιαμ Μομβράϋ. Ἐκ διαλειμμάτων, στεναγμὸς ὀδυνηρὸς ὕψωνε τὸ στῆθός τῆς. "Ἐκλαιεν ἄρα γε τὸν φίλον καὶ πατέρα τὸν ὁποῖον τῇ ἀφύρπασε τὸ ἔγκλημα; ἢ αἱ σνέψεις τῆς ἠκολούθουν τὰ βήματα τοῦ Ἑρρίκου Ἀσθωνος, ὅστις ἐπλησίαζε τότε εἰς Ῥώμην, ἀγνοῶν τὴν ἀπαισίαν καταστροφὴν τὴν ἐνοκῆψασαν εἰς τὸ φρούριον τοῦ Καρρῶδου;

Ἐλαφρὸς κρότος ἀπέσπασε τὴν Ἑλλεν ἀπὸ τὴν ὀνειροπόλησίν τῆς. Νεάνις ἀπλοϊκῶς ἐνδεδυμένη, ἀλλὰ καλλονῆς ἀξιωματώτου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον κρατοῦσα ἐπιστολήν. "Ἰδοὺ, φιλτάτη μου κυρία, ἰδοὺ εἰδήσεις περὶ τοῦ κηδεμόνος σας . . . τοῦ συνταγματάρχου Μομβράϋ, προσέθηκε μετ' ἀμηχανίας βλέπουσα ὅτι ἡ λέξις « κηδεμὼν » ἐπέφερε ῥίγος εἰς τὴν Ἑλλεν καὶ τῇ ἐνθύμιζε τὸν σιρ Οὐίλλιαμ. Ἡ Ἑλλεν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, καὶ τὴν ἔθεσε πλησίον τῆς ἐπὶ τοῦ μονοποδίου. "Καὶ καμμίαν εἰδήσιν ἐκ Ῥώμης; εἶπεν εἰς τὴν νέαν φίλην. — Ἀλλοίμονον! ὄχι, φιλτάτη μου κυρία. Ἀλλ' ὁ Ζόε μὲ εἶπεν,"

καὶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ἡ ὡραία Σωσσάνα, διότι ἦτο ἡ μνηστὴ τοῦ Ζόε Βέαν, ἀπέστρεψεν ὀλίγον τὴν παρεῖαν τῆς καλυφθεῖσαν ὑπὸ ἐρυθρότητος, "ὁ Ζόε μὲ εἶπεν ὅτι δὲν περιέμενε πρὶν παρῆλθωσι τρεῖς ἐβδομάδες." Εἰπούσα τὰς λέξεις ταύτας ἐκάθησεν οἰκιακῶς ἐπὶ σκίμποδος πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἑλλεν, καὶ τὴν παρετήρησε μὲ ὀφθαλμοὺς ἀστράπτοντας ὑπὸ τρυφερότητος. Ἡ Ἑλλεν ἐμειδίασεν αὐτῇ ἡρέμα, καὶ ἤνοιξε τὴν ἐπιστολήν τοῦ συνταγματάρχου· ἀλλὰ, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρώτων γραμμῶν, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἐκβάλλουσα ἐλαφρὰν κραυγὴν, καὶ θανάσιμος ὠχρότης περιεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς.

— Δεσποινίς Ἑλλεν! φιλτάτη κυρία! ἐν ὀνόματι τοῦ οὐρανοῦ, τί ἔχετε; ἀνέκραξεν ἡ Σωσσάνα.

— Δὲν εἶναι τίποτε, τέκνον μου, εἶπεν ἡ Ἑλλεν. Ἐπρεπε νὰ περιμένω αὐτὸ τὸ ὁποῖον μὲ συμβαίνει· ὁ θεὸς μου μὲ ἀναγγέλλει ὅτι ἐνωμρεύθη τὴν λέσθην Ἀρεβελ, καὶ ὅτι μὲ περιμένει μετὰ δύο ἡμέρας εἰς Δονδίνον. Ἡ σκέψις ὅτι θὰ ἀφήσω τὸν δόκτορα Ὄσμ, θὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὸ φρούριον καὶ θὰ ὑπάγω νὰ ζήσω μετὰ τὸν συνταγματάρχην, μὲ ἐπροξένησε τρόμον τὸν ἄριστον δὲν ἠδυνήθη νὰ νικήσω. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ ἐνοχύσῃ!

Ἡ ὄρφανὴ ἐγένετο δεκτὴ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας παρὰ τοῦ θεοῦ τῆς, καὶ τῆς

νέας θείας τῆς, ἥτις ἤθελε νὰ ἐλύσῃ τὴν φιλίαν τῆς διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ σχέδιον τοῦ Ἰνδοῦ πρίγκηπος, τοῦ ὁποῖου ὁ στρατηγὸς ἦτο ἀγενὲς ὄργανον. Ἄφησαν εἰς τὴν μὲν Δεθέρ διὰ νὰ τὴν ὑπηρετώσῃ, τὴν Σωσσάναν καὶ τὸν Ζόε Βέαν καὶ τὴν περεκύκλωσαν μὲ φροντίδας καὶ περιποιήσεις. Ἀλλ' ἡ ὑγεία τῆς εἶχε σπουδαίως πάθει. Μὲ ὄλας τὰς καλὰς θεραπείας τὰς ὁποίας τῇ παρέσχον, ἡ καρδία τῆς ἀνετατοῦτο κρυφίως κατὰ τοῦ συνταγματάρχου καὶ τῆς λέσθης Μομβράϋ. Δὲν ἐτόλμα νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἑρρίκου, δὲν κατέβαινεν εἰς τὸ συνδιαλεκτήριον εἰμὴ ὑπακούουσα, καὶ διήρχετο ὅλην τὴν ἡμέραν μονάζουσα. "Πάσχετε, μὲν Ἑλλεν, εἶπεν ἡ λέσθη Μομβράϋ. Ὁ συνταγματάρχης ἀπεφάσισε νὰ σπεύσῃ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ νὰ ἀναπνεύσῃτε ἀέρα ὑγιεινότερον ἢ αὐτὸν τοῦ Δονδίνου. Αὐριον ἀναχωροῦμεν διὰ Μορτλάκ. Θὰ μείνωμεν εἰς ἀρχαῖον τινὰ πύργον, ἀνήκοντα ἄλλοτε εἰς τὸν Προστάτην, καὶ καλούμενον ἔκτοτε Κρόμβελ-Χάουζ. Καρδίτζα μου, προσέθηκεν ἐναγκαλιζομένη αὐτὴν, τὰ νέα ἀντικείμενα, ἡ ἀγροτικὴ ἡσυχία καὶ αἱ καλαὶ μας φροντίδες, θὰ σὰς ἀποδώσωσι τὴν προτέραν ὡραίαν ὑγείαν σας." Ἡ Ἑλλεν ἠσθάνθη ἑαυτὴν εὐγνωμονοῦσαν. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ἡ λέσθη Μομβράϋ τὴν ἔσυρεν εἰς τὴν μοναξίαν διὰ νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὸν Μίραν-Ἀφαξ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ἡ δυστυχὴς Ἑλλεν ἐθέλγετο φεύγουσα τὸν συγκεχυμένον θόρυβον τοῦ Δονδίνου, καὶ ἐβίαζε τὴν λέσθην Μομβράϋ νὰ σπεύσῃ τὴν διὰ Μορτλάκ ἀναχώρησίν των. Ἡ πιεσὴ τῆς Σωσσάνας δὲν ἐδείκνυε τὴν αὐτὴν ἀνυπομονησίαν· αἱ ὑποψαίαι τῆς περὶ ἐνδεχομένης προδοσίας ἐπεβεβαιοῦντο ἐκ τῶν ἐπιβούλων τρόπων τῆς ἀσπλάχνου γυναικὸς, καὶ τῶν ἐπανελημμένων ἐπισκέψεων τοῦ Μίραν-Ἀφαξ πρὸς τὸν συνταγματάρχην, ὅστις ἔμενεν ὀλοκλήρους ὥρας κεκλεισμένος μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδεμίαν εἶχεν ἀπόδειξιν τῶν κακῶν σχεδίων των νὰ δώσῃ εἰς τὴν νέαν κυρίαν τῆς, ἠναγκάσθη νὰ τηρῇ σιωπὴν.

Τέλος ἦλθεν ἡ ἡμέρα· καὶ, μετὰ λαμπρὸν περίπατον ἐπ' ἀμάξης, ἐσταμάτησαν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Κρόμβελ.

Ἡ Ἑλλεν ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἀρχαϊκὴν κατασκευὴν τῆς καὶ τὴν ἀπομόνωσίν τῆς. Ἡ οἰκία ἐκείνη, εἰ καὶ ὑποδεεστέρη τοῦ φρουρίου τοῦ Καρρῶδου κατὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν, τῇ ἐνθύμιζεν ὀλίγον τὴν ἀρχαίαν τῆς κατοικίαν· τὰ δωμάτια ἦσαν ἐπίσης εὐρύχωρα, αἱ αἵθουσαι ἐπίσης φαινωμέναι, οἱ διάδρομοι ἐπίσης σκοτεινοὶ. Ὁ κῆπος ἐξετείνετο ὀπισθεν τῆς οἰκίας μέχρις ἐξώστου ἀρκετὰ ὑψηλοῦ, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποῖου εὕρισκετο σκιὰς χωριζομένη ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ μόνον διὰ τῆς λεωφόρου. Μεταξὺ τοῦ ἐξώστου καὶ τοῦ λιμῶνος, ὑπῆρχε διάστημα περιχειλούμενον ὑπὸ σμιλάκων τῶν ὁποίων οἱ συμπεπλεγμένοι κλάδοι ἐμετρίαζον τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου καὶ μάλιστα τὸν ἀνεμὸν· μόλις ἐλαφρὰ πνοὴ αὔρας εἰσέδυνε ἐκεῖ.

Εἰς αὐτὸν τὸν παράμερον τόπον ἠγάπα νὰ περιπατῇ, νὰ σκέπτεται τὸ παρελθόν, καὶ νὰ παραδίδεται εἰς τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος. Περὶ τὸ τέλος τῆς ἐσπέρας τῆς δευτέρας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξίν τῆς, ἐνῶ ἐπλανᾶτο εἰς ἔρημὸν τινὰ περιοχὴν, ἡ Ἑλλεν ἐταράχθη αἴφνης εἰς τὰς ὀνειροπολήσεις τῆς ὑπὸ ἐλαφροῦ θορύβου ἐν τῷ φυλλώματι. Ἐρρίγησε καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ὁ Μίραν-Ἀφαξ ἦτο εἰς τοὺς πόδας τῆς πρὶν δυνθῆ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπὸν τῆς.

— Ἑλλεν! ἀνέκραξε διὰ φωνῆς μεστῆς θλίψεως, διατί μὲ φεύγεῖς;

— Διατί καταδιώκετε ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἀξιοῖτε ὅτι ἀγαπᾶτε; ἀπεκρίθη ἡ ὄρφανή. Δὲν εἰσθε γενναῖοι φρον!

— Αὐτὴ ἡ ἐρώτησίς σας περιέχει τὴν ἀπόκρισιν . . . διότι σὰς ἀγαπῶ! Διατί τὸ ἠλιοτρόπιον ἀκολουθεῖ σταθερῶς τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας; Διότι ἀντλεῖ τὴν ζωὴν του ἐκ τῶν φλογερῶν ἀκτίνων του, καὶ διότι ἀποθνήσκει, στερούμενον τῆς ἐνδόξου παρουσίας του!

— Κεναὶ λέξεις! ὁ ἀληθὴς ἐραστὴς δὲν εἶναι ἐγωῖσθης, καὶ δὲν ζητεῖ τὴν εὐτυχίαν του μὲ βλάβην καρδίας συντριβομένης . . . Ἀκουσόν με, Μίραν! μεταξὺ ἡμῶν ὑπάρχει ἄβυσσος τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος δὲν δύναται νὰ ὑπερπηδήσῃ. Ἐὰν ἠναγκαζόμην νὰ ἐκλέξω θὰ ἐπροτίμων τὸ ἀπαισίον δωμάτιον τοῦ δο-

λοφονθέντος θείου μου ή την νυμφικην κλίνην μετά σου! Η παρουσία σου μοι έμπνέει τρόπον άκατονόμαστον! Δέν δύναμαι να σε μισήσω, αν και ή καρδιά μου μοι λέγει ότι είσαι άξιος του μίσους μου!

— Του μίσους σου! Διατί, Έλλεν, διατί;

— Ο έκπνέων θρήνος όστις ταραττει τον ύπνον σου θα σε άποκρίνεται άντ' έμου. Χαίρει! . . . Μή με κάμετε να κραζώ βοήθειαν.

— Θα με άκούσετε! άνέκραξεν ό Μίραν-Άφαξ λαμβάνων αύτην εκ της χειρός. Δέν πρέπει να με καταδικάσετε πριν με άκούσετε. Όσον σκοτεινοί και αν ήναι οι λόγοι σας δέν είμαι τόσον άπλοους ώστε να μη τους έννοώ. Κατηγορείτε έμέ, τον άδελφόν της παιδικής σας ηλικίας, τον σύντροφον της νεότητός σας, ως δολοφόνον του σιρ Ούίλλιαμ Μομβράϋ, δέν έχει ούτω;

‘Η νέα κόρη έσιώπη.

— ‘Ακούσατέ με! ήμην πληγωμένος πολλάς ήμέρας πρό του θανάτου του. Την νύκτα καθ' ήν εξέπνευσεν, αδύνατος ως παιδίον μόλις γεννηθέν, ήμην κεκλιμένος επί κλίνης άγωνίας! Η κατηγορία αύτη είναι έμπνευσις των όνειρων σας.

‘Η αύτη σιωπή.

— Η της κακίας του άντιζήλου μου... Είπέτε τουλάχιστον ότι με άθώωνετε!

— ‘Ο Θεός δέν θα σας άθώωση άπεκρίθη ή Έλλεν μετά μελαγχολίας. Δέν δύναμαι να επιβάλλω εις την γλώσσάν μου λέξεις τας όποιας άρνείται ή καρδιά μου. Μή με βιάζετε να σας καταγγείλω εις την δικαιοσύνην των ανθρώπων μήτε να ζητήσω την προστασίαν του κηδεμόνου μου.

— Ζητήσατέ την, και ιδέτε εάν ό συνταγματάρχης Μομβράϋ άποδοκιμάζει την παρουσίαν μου, ή εάν τολμά να με διώξη έντεϋθεν.

Είς τας λέξεις ταύτας ή Έλλεν κατελήφθη υπό τρόμου. Ίπρηχε λοιπόν συμφωνία μεταξύ του κηδεμόνου της και του Μίραν.

— Συκόφαντείτε τον θεόν μου! είπε μετά φωνής οβουομένης.

— Σας επαναλαμβάνω ότι είμαι εδώ με την άδειαν του συνταγματάρχου και της λέδης Μομβράϋ οίτινες επιδοκιμάζουν

τον έρωτά μου και με ύπεσχίθησαν την χειρά σας.

— Θα την λάβετε όταν θα ήμαι εις τον τάφον! άπεκρίθη ή Έλλεν μετά σταθερότητος· διότι, ένόσω ζώ δέν θα την λάβετε ποτέ! . . . Θεέ μου! προσέθηκε, βοήθησόν με, είμαι πολύ δυστυχής!

— Και διατί δυστυχής; άνέκραξεν ό Μίραν λαμβάνων αύτην εκ της όσφύος και προσπαθών να την θλίψη εις την καρδίαν του. ‘Ο έρωσ μου σας ύπόσχεται όλην την δυνατήν επίγειον ευδαιμονίαν. Συγκατατέθητε να γενήτε σύζυγός μου και να επιστρέψετε μετ' έμου εις τας Ινδίας. ‘Ο βίος θα ήναι δι' ήμας μακρά πανήγυρις· θα άπολαύσωμεν εύτυχίαν άμικτον πικρίας την όποιαν ούδέν νέφος και ούδέν δάκρυ θα ταραξή. Είς τας Ινδίας θα ήσθε βασίλισσα, και έγώ θα είμαι αιχμάλωτός σας!

— ‘Αφήσατέ με! είπεν ή νέα κόρη μετά περιφρονήσεως άπαλλαττομένη της περιπτύξεώς του. Θα με κάμετε να σας μισήσω!

Διά βήματος ταχέος ως αιγάγρου διωκομένου διέσχισε την περιοχην και έφθασεν εις τον λειμώννα. Διερχομένη δε πλησίον δένδρου τινός καλουμένου κατάλπου ένόμισεν ότι είδε γυναίκα συμμαζευμένην εις την ρίζαν του στελέχεως· άλλ' ό τρόμος δέν την άφησε να βεβαιωθή περι τούτου.

Η λέδη Μομβράϋ και ό συνταγματάρχης εύρίσκοντο εις την αίθουσαν του ίσογαίου γειτνιαζουσαν με την μεγάλην αίθουσαν. Η κυρία ένησχολείτο θαυμάζουσα πολύτιμόν τι κόσμημα έξ άδαμάντων δωρηθέν αύτῃ κατ' εκείνην την ήμέραν υπό του Μίραν όπως την καταστήρη όλως εύνου.

— Μικρά άνόητος, είπεν όμιλουσα περι της Έλλεν· να άρνείται τοιούτον έραστήν! . . . τόσον πλούσιον και τόσον γεναιόδωρον! Έπειτα προσέθηκε με στεναγμόν λύπης: ‘Α! δυστυχής Ισαβέλλα! πόσον θα τον καθίστα εύτυχῆ!

— Ίσως! απήντησε ξηρώς ό σύζυγός της.

‘Η κυρία τον παρετήρησεν ώσει ζητούσα εξήγησιν δια την γνώμην ταύτην.

— Διότι, είπεν ό συνταγματάρχης, ύπάρχουσιν εις τον κόσμον άνθρωποι οίτινες ζητούν καρδίαν εις άντάλλαγμα

της χειρός των· και άμφιβάλλω εάν ή μίς ‘Αρεβελ· έχη καρδίαν δια να προσφέρη.

— Είς τοιαύτην ηλικίαν ρωμαντικός! άνέκραξεν ή κυρία με γέλωτα ειρωνικόν. ‘Απαγε! ένόμιζα ότι έγνωρίζατε τον κόσμον!

— Ύμεις τουλάχιστον τον έσπουδάσατε έπωφελώς.

— Ίσως· αι γυναίκες είναι όξυδερκέστεραι των άνδρών.

‘Η Ούρα ήνεώχθη αίφνης, και ή Έλλεν, πνευστιώσα υπό άγνακτής και τρόμου, ώρησεν εις την αίθουσαν.

— Ύψιστε Θεέ! μικρά! άνέκραξεν ή λέδη Μομβράϋ, τί συνέβη;

— Θεΐε, είπεν ή δυστυχής κόρη χωρούσα προς τον συνταγματάρχην (κατά πρώτον ήδη τον εκάλει δια του όνόματος τούτου)· είναι εδώ . . . ό άνθρωπος ό όποιος μάς ήνάγκασε να αναχωρήσωμεν από το Λονδίον . . . Με ύποσχίθησαν ότι δέν θα τον επανίδω πλέον, και ιδού με παρεμόνευσεν εις τον κήπον δια να με όμιλήση περι του καλουμένου έρωτός του. Καυχάται ότι έχει την συγκατάθεσιν σας . . . Είπέτε με ότι έψεύσθη, ότι με ήπάτησε. Δέν έχω πλέον άλλον προστάτην από υμάς· ώ! είπέτε ότι έψεύσθη ή ή καρδιά μου θα συντριβή!

Ό συνταγματάρχης έμενεν άφωνος πρό της άθώιας κόρης της όποιας τοσοϋτον σκληρώς έπρόδωσε την εμπιστοσύνην. ‘Η λέδη Μομβράϋ είδε την άμηχανίαν του, και, ως επιτήδειος στρατηγός, έσπευσε να έλθη εις βοήθειάν του.

— Τί τρέλα, Έλλεν, άνέκραξεν· έλπίζω ότι δέν επιθυμείτε να διακόψωμεν τας σχέσεις μας μετ' ανθρώπων οίτινες σας άπαρέσκουσι. Τί έχετε να είπητε κατά του Μίραν-Άφαξ;

— Την έρώτησιν ταύτην, κυρία, δέν έχετε δικαίωμα να με απευθίνετε! απήντησεν ή νέα κόρη μετά σταθερότητος.

— Είσθε γελοία! επανέλαβεν ή κυρία.

— ‘Ηξεύρει τί έννοώ, προσέθηκεν ή Έλλεν, ήτις ώχρίασε δεικνύουσα τον συνταγματάρχην. Το τρομερόν μυστήριον διαφωτίζεται.

Είς μάτην και οι δύο την ίκέτευσαν να δεχθῆ απλώς την επίσκεψιν του νέου Ίνδου. Έμεινε σταθερά εις την άρνησίν της,

και διεκήρυξεν ότι άμέσως αύριον θα επιστρέψη εις το πρεσβυτέριον του δόκτορος ‘Οριμ.

Τότε έπεσε το τελευταίον προσωπεϊον, και ή Έλλεν άνεκάλυψε τέλος την προδοσίαν της όποιαν ήτο Ούμα.

— Θα ζητήσετε πρώτον την άδειαν μου! άπεκρίθη ό θεός της ύψηλοφρόνως. Εάν μέχρι τουδε ένέδιδον εις τας παρηλόγους προλήψεις σας κατά του φίλου μου, το έπραττον επί τη έλπίδι ότι ό χρόνος και ό όρϋός λόγος θα τας εξαλείψωσιν· άλλ' αφού ή επιείκειά μου δέν επιφέρει κανέν άποτέλεσμα, θα μεταχειρισθώ την έξουσίαν μου ως κηδεμών.

— Θα δυνηθήτε πολλά! είπεν ή Έλλεν· θα δυνηθήτε να σχίσετε την καρδίαν μου, να μαράνετε το όνειρον της ευδαιμονίας μου, να με ώθήσετε ίσως εις την άπελπισίαν και εις τον θάνατον· άλλ' πο-ε δέν θα κατορθώσετε να γίνω σύζυγος άνθρώπου τον όποιον μισώ!

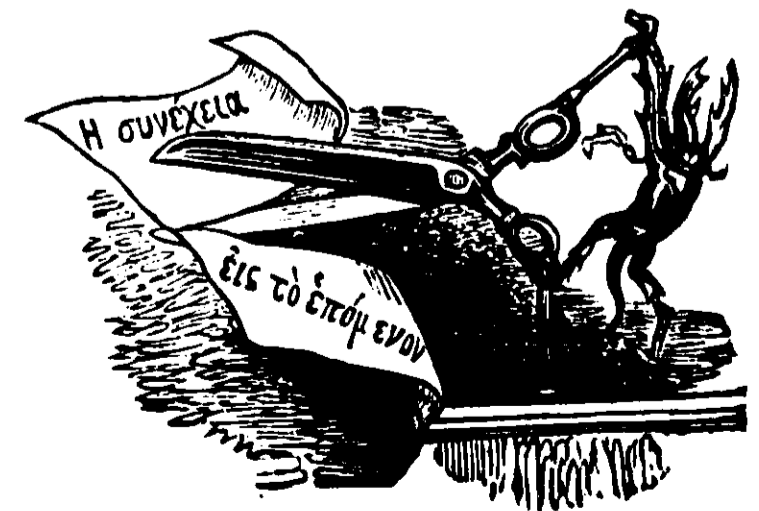
— Σας συμβουλεύω να άποσυρθήτε εις το δωμάτιόν σας, τέκνον, είπεν ή λέδη Μομβράϋ· αύριον θα σκέπτεσθε διαφορετικώς.

Η Έλλεν εξήλθε χωρίς να προφέρη ούτε λέξιν· ή πτωχή όρφανή ήσθάνετο ότι θα ήτο αδύνατον να καμφθώσιν οι έχθροί της.

— Κατά τον χαρακτήρα και την κρῆσιν, ή Έλλεν όμοιάζει με τον άποθανόντα θεόν της, είπεν ό συνταγματάρχης προς την σύζυγόν του. Δύνασθε να την συντρίψετε, άλλ' ούχι και να την κάμψετε.

— Θα ιδώμεν! έψιθύρισεν ή κυρία· θα ιδώμεν!

Όταν ή Έλλεν εισήλθεν εις το δωμάτιόν της, ή Σωσάνα είδεν άμέσως, εκ της ώχρότητος και της ταραχής των χαρακτήρων της, ότι συνέβη τι αύτῃ λυπηρόν.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΜΗ ΑΠΟΡΕΙ.

Πῶς, μὴ λέγεις, καὶ ἰκείνη
 Τῆς ψυχῆς ἡ ἁρμονία,
 Πῶς, ἰσθίεσθαι; καὶ γαλήνη
 Ἠκολούθησε βαθείαι;

—οο—

Τίποτε δὲν μᾶς συνδίδει;
 Ἠγαπήθημεν τοσοῦτον
 Καὶ ἡ λήθη ἤδη κλαίει
 Εἰς τὸν ἔρωτά μας τοῦτον;

—οο—

Μὴ ἀπόρει, μὴ ἀπόρει·
 Καὶ ὁ ἔρωσ ἐξαντλεῖται.
 Ἐξαντλοῦνται πάντα, κόρη,
 Καὶ αὐτὸ ζωὴ καλεῖται.

—οο—

Ἠγαπήθημεν βραχεῖα
 Ἦτο ἡ στιγμή ἰκείνη·
 Ἀλλ' ἡ ἀληθὲς λατρεία
 Πρὸς στιγμήν τὸ γόνυ κλίνει.

—οο—

Δὲν ἀντίχει ἡ καρδία
 Ὅταν μ' ἔκστασιν λατρεύει·
 ἢ πολλὴ εὐδαιμονία
 ἢ περὶ ἡ μᾶς φονεύει.

—οο—

Ὁ σπινθὴρ ἰσθίεσθαι πλέον·
 Ξένος εἶμεθα, ναί! ξένος.
 Ἀλλὰ ζῶμεν εἰς ἀρχαῖον
 Ἀσπασμὸν συνηνωμένοι.

—οο—

Καὶ ἡ ὑπαρξίς ἰκείνη
 Πῶποτε δὲν ἀλλοιοῦται·
 Εἰς τὸ παρελθὸν γαλήνη
 Ἀτελεύτητος ἀπλοῦται.

—οο—

Ἰερὰ καὶ τεθαμμένη
 Εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας
 Ξένη εἰς τοῦ βίου μίνας
 Τὰς πικρὰς περιποταίας.

—οο—

Καὶ ποτε τὴν συναντῶμεν
 Μετὰ τρυφερῶν θαυρῶν
 Ὡς ἐπὶ τὸν σταματῶμεν
 Τάφου προσφιλοῦς πλησίον.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Αἱ γυναῖκες ἔχουσι δύο μειδιάματα· τὸ
 μειδίαμα τῶν χειλέων καὶ τὸ μειδίαμα
 τῶν ὀφθαλμῶν. Τὸ πρῶτον δι' ὄλους τοὺς
 ἀνθρώπους, τὸ δεύτερον δι' ἓνα μόνον.

—οο—

Φυλακισμένος τις διὰ χρέη ἐπεμψε νὰ
 ζητήσῃ τὸν δανειστήν του, ἀναγγέλλων
 ὅτι εἶχε νὰ τῷ κάμῃ πρότασιν ἣτις θὰ
 τὸν νύχαρίσει.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ὀφειλέτης πρὸς τὸν
 δανειστήν, ἐσκέφθην ὅτι ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν
 διάγω ἐδῶ εἶναι ὀχληρὰ καὶ πληκτικὴ.
 Ἐκτὸς τούτου, ἐλέγχω ἑμαυτὴν νυχθημε-
 ρὸν διότι σᾶς κάμνω νὰ δαπανᾶτε τριά-
 κοντα δραχμὰς κατὰ μῆνα διὰ τὴν τρο-
 φήν μου. Ἐχῶ ἀρκετὴν λεπτότητα καὶ δὲν
 θέλω νὰ σᾶς ἦμαι βάρος, ἀγνοῶν μάλι-
 στα ἕως πότε θὰ παραταθῇ τοῦτο. Ἀ-
 κούσατε· ἰδοὺ πρότασις ἡ ὁποία θὰ σᾶς
 ἀρέσῃ. Πρῶτον, θὰ μὲ ἀποφυλακίσετε.

— Καὶ ἔπειτα;

— Ἐπειτα! ἀντὶ νὰ στέλλετε εἰς τὸν
 ἐπιστάτην τριάκοντα δραχμὰς κατὰ μῆ-
 να, νὰ μὲ δίδετε δεκαπέντε μόνον.

— Καὶ ποῖαν ὠφέλειαν θὰ ἔχω ἐκ
 τούτου;

— Ποῖαν ὠφέλειαν! Ἀλλὰ θὰ ἐκπί-
 πτωμεν τὰς ἄλλας δεκαπέντε ἀπὸ τὸ
 χρέος μου.

—οο—

Ὁ Μίλτων! ἀνέκραξέ ποτε θαυμαστής
 τις τοῦ ἄγγλου ποιητοῦ, ὁ Μίλτων εἶναι
 θεῖος! Αἱ περιγραφαὶ τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ...
 ἀπίστευτοι! Αἱ συνομιλίαι τῶν διαβόλων
 εἶναι ... οὐράναι!

ΛΙΝΙΓΜΑ.

Ὁ Ζεῦξίς μ' εἶχεν ὁ κλεινὸς ὡς καὶ ὁ Πραξιτέλης
 Εἰς πᾶσαν λέξιν δύνασαι νὰ μ' εὔρησ ἰάν θέλης,
 Ἀλλ' ἔχ' εἰς πᾶσαν συλλαβὴν, οὐδ' εἰς σελίδα πᾶσαν
 Δὲν ἦμην εἰς τὴν στρατιάν ποτὶ τὴν ἀναβάσαν
 Τοῦ Πύρου, ἐπειδὴ πιστὸς τοῦ Ἀρταξέρξου ἦμην.
 Ἄν τοῦ Δαρείου πῶποτε δὲν ἤβησα τὴν φήμην
 Ὁ Σέρξης ἔμωσ συνοδὸν μὲ εἶχε, κατ' Ἑλλήνων
 Ὅπότε ἐπέβη στρατιὰς καὶ στόλους διευθύνων.
 Χωρὶς ἑμοῦ ἀπέρχεται ἡ δόξα χανομένη.
 Δὲν μ' ἔχουσι οἱ αὐτόχθονες, ἀλλ' ἔπαντες οἱ ξένοι.
 Δ. Ι. Κ.